

Dibuixants d'ara

Pilarín

El dolç encant del dibuix ingenu

UN estil personalíssim, que participa del naif però que no acaba de ser-ho, que sembla senzill però que és complicat i que té el regust agredolç de l'ingenuïtat a la que, quan cal, s'hi afegeix un rajol de picardia. Aquesta manera tan original de dibuixar és la de Pilarín, nom amb el qual és coneguda Pilar Bayès i de Luna, nascuda a Vic el 21 d'abril de 1941 i que, com a antecedents artístics a la família, té el fet de que la seva àvia era filla del pintor olot Vayreda, a la qual han dit sempre Pilarín, és filla d'un metge i ha viscut sempre a Vic llevat de les seves etapes d'estudiant.

Com que és una dona absolutament extravertida i d'una gran simpatia personal, explica que es va decidir a dibuixar quan, durant la seva infantesa, era una nena malaltesa que s'havia d'estar moltes hores a casa i va pensar que trobaria una distracció en el dibuix. Quan va ser una mica més gran es va adonar que aquesta distracció ja formava part de la seva vida i va anar a estudiar a Belles Arts i a Sant Jordi on va fer la conelxense de Marta Mata i d'Andreu Doria que li van oferir d'il·lustrar alguns llibres de «La Galera», com per exemple «El meu pardale» (1964).

El 1961, quan va sortir «Cavall Fort», vinculat al bisbat de Vic, Pilarín hi va portar alguns dibuixos que, de moment, no van agradar i els van tornar perquè els nínots anaven epoc pentinatats. Es coneix, però, que es devia comprar una pinta ja que, ben aviat, serà una col·laboradora tan habitual de la publicació que els seus dibuixos han seguit fins avui mateix, no solament il·lustrant contes d'altri sinó amb personatges i historietes pròpies.

El 1965 es casa i com que té, l'un darrera l'altre, quatre filles, es veu obligada, durant una any, a deixar la feina (l'artística, s'estén) una mica de costat. Amb tot, col·labora en les dues etapes d'«Oriflame» i fa l'experiència d'un conte de dibuixos animats. La pel·lícula dura uns cinc minuts i és projectada en diversos cinemes privats. En queda molt satisfeta i li agradaria molt seguir per aquest

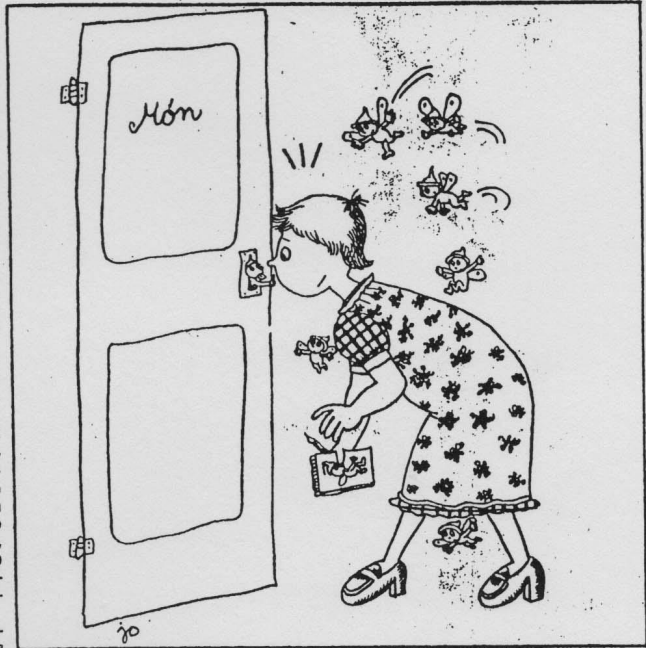
camí que té l'inconvenient de precisar un plantejament econòmic difícilment assequible.

El 1972 comença a col·laborar en la il·lustració dels llibres que edita la casa Martín Casanovas, en la col·lecció Lliavor, destinada a temes històrics i culturals de Catalunya i en aquestes obres, generalment en color, aconseguix fines ben elevades de qualitat. El 1976 la seva popularitat assolix graus importants quan li encarreguen l'acudit diari d'«El Correo Catalán» que durarà fins al 1980. També es dedica a fer un gran nombre d'aucques i dibuixa assíduament el setmanari «El 9 Nou» i al «Full Parroquial», tots dos de la seva ciutat, on ha fet igualment un mural de 10x2 metres en una plaça pública. També publica dibuixos a «El Mot» de Sant Pere de Torelló, al setmanari infantil «Rodamón», a «La Botiga», i a un número 0 d'«El Poble Català» un setmanari que pretenia fer el PSC (R) i del qual només en van sortir dos números, però el gruix de la seva producció ara s'orienta cap als llibres de còmic, que expliquen algun tema en historietes. Participa a «La Constitució per a tots», «Què és la Generalitat?», «Què és el Parlament?», etc... sense deixar de realitzar diverses exposicions, tant individuals com col·lectives.

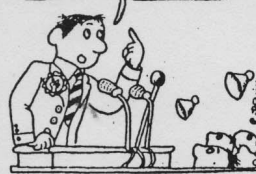
Es declara admiradora del dibuixant francès Sempé però la veritat és que no s'hi assembla pas gaire. Pilarín sol presentar uns dibuixos que representen una realitat deformada i caricaturitzada que es distingeix per una gran minuciositat en els detalls i per la presència, galrebé constant, d'un gat, d'un gat o de qualsevol altre animaló, que apareixen en els dibuixos no se sap ben bé perquè però que mal no hi sobren.

Pilarín, en els seus originals, combina la ingenuïtat i la gràcia dels infants amb la professionalitat i la maduresa dels dibuixants autèntics. Tal com hem dit abans, el seu estil té quelcom de naif afegint-li, però, una gran dosi d'humor i de picardia que li dona un atractiu especial i una característica i absoluta personalitat.

Lluís Solà i Dachs

I PERQUÈ LES PROMESSES DEL NOSTRE PARTIT PUGUIN SER REALITAT DENANEM-HO A STA RITA

ALA PERQUÈ ESTEN TOTS MIE "BARATS" PERÒ ABANS SI QUE ERA LA FESTA EN QUÈ MÉS TREBALLAVEN

